

1856 Sandferhus - et sted mellom himmel og helvete

Gårdsnavnet Sandferhus betyr ”ferjemannshuset” og var ferjestedet ved Stjørdalselva fram til 1856, da brua over Stjørdalselva kom. Det ble et veiskille bokstavelig talt, som i stor grad skulle påvirke utviklingen av området. Så kom krigen og flyplassen i neste omgang og mest utraderte navnet. *Sandferhus*, navnet og området som på mange måter har blitt borte mellom Stjørdal og Hell, er i dag oppslukt av flyplassen, Rica og Hell-senteret. Men historisk er det knapt sterkere navn langs Stjørdalselva enn nettopp Sandferhus og Værnesbranden. Til dette området knytter vi ferjestedet, gjestgiveriet, festlokalet, skysstasjonen og tingstua. Et kraftsenter lenge før Halsen engang var påtenkt. Hele Stjørdals historie har på en måte vært innom Sandferhus i dobbelt forstand. Sandferhus har gjennom alle tider vært et ferjested med skyss-stasjon og gjestgiveri. Med litt godvilje kan en si at Sandferhus den dag i dag opprettholder sin rolle i så måte. Både deler av Trondheim Lufthavn, samt Rica Hell Hotel ligger da vitterlig på Sandferhus! Sandfærhus parkering er pr. 2014 vel den eneste bedriften i området som bærer sitt navn med rette. Fra gammelt av hadde navnet Sandferhus en velkjent klang, men har i moderne tid kommet noe i skyggen av flyplassen og det mer populistiske internasjonale salgs- og reklameordet ”Hell”. Dette til tross har Sandferhus en meget viktig plass i dalførets historie, og at den første stjørdalingen trolig slo seg ned nettopp på Sandferhus, kan være like god gjetning som andre forslag. Jan Hoås mener at området i svunnen tid har hett *Sundfarahus*, underforstått: ferdahuset ved sundet.

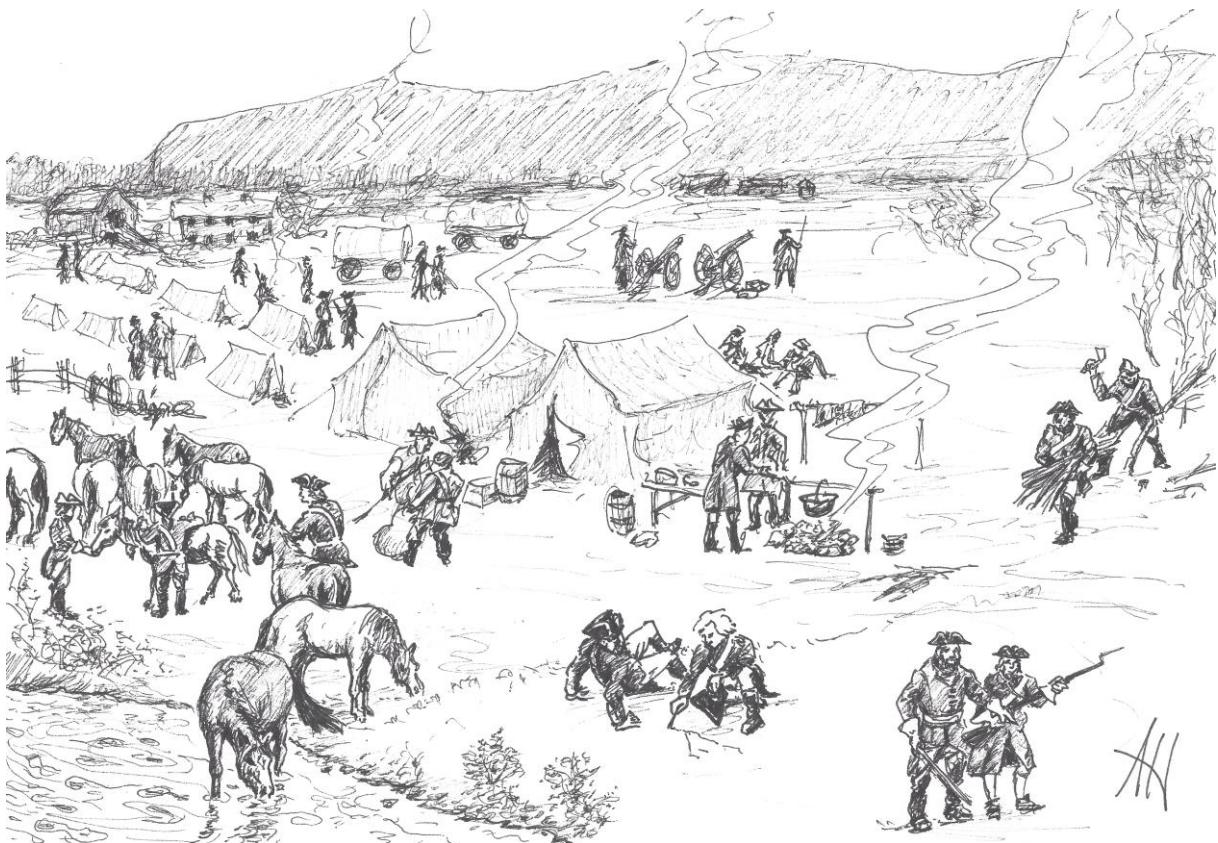
En kan naturligvis diskutere skrivemåten: Sandfærhus vs Sandferhus, men navnet har nok vært utsatt for de samme krefter som Værnes vs Vernes/Varnes. Æ-lyden trolig som et resultat av enevelde i 1660 og dansketiden. Så har den muntlige tradisjonen blitt hengende ved, og dialekten har gitt trykk til æ-lyden, som i sin tur enkelte eiere og beboere begynte å bruke skriftlig, og Sandfærhus (med æ) benyttes vel i dag både på folkemunnet og skriftlig, mens det nok formelt og korrekt heter Sandferhus (med e), slik Stjørdalsboka benevner slekts- og gårdsnavnet (gnr.106, laupenr.143), likeledes kartverket.

Sandferhus 2014 (foto: Terje Nonstad)

Sandferhus tilhørte helt til 1657 Kronen (krongods) da den ble makeskiftet til Caspar Schøller. I 1661 tilhører gården den store godseier Laurits Bastiansøn (Stabel) - tidligere fogd i Stjørdalen, og fulgte hovedmassen av hans gods. Mye av dette ble overtatt av rådmann Jan Wessel i Trondheim, far til Tordenskiold. Gården var som nevnt allerede tidlig utlagt til postgård med gjestgiveri og skysstasjon, og det ser ut som den har vært fritatt for alle ytelser, unntatt bygsel og landskyld.

Frem mot 1656 hører vi om han Ola og han Ivar som bodde på Sandferhus, men først ved Simon Jensen Svane blir dokumentasjonen etterrettelig. I 1662 var Simon Svane "skysskar" og "gjestgjevar", og han hadde hele seks tjenestegutter, som trolig fungerte som ferjemannskap. Simon Jensen Svane ble født i 1631 og døde før 1686. Foruten at han hadde skyss-stasjon og et stort gjestgiveri i Fergehuset, drev han gårdene store og lille Lånke, som underbruk. Han var gift to ganger. Hans første hustru, Kirsten, var enke etter prostens Jens Clausen Parelius i Stjørdalen. Hans andre hustru, Ellen Mortensdatter (1652-1732), ble i 1686 gift med sersjant ved Trondheims regiment, Mickel Gast, som døde på Sandferhus før våren 1718. Etter Svane kom altså en av Von Schultz sine menn inn som oppsitter, nemlig nevnte Mickel Gast. Ikke bare overtok han bruket og gjestgiveriet, men sannelig overtok han like godt kona til den forrige eieren da han døde rundt 1686. General G. C. von Schultz på Værnes ansøker i 1689 stiftet om at hans tidligere tjener Mickel Gast må få bevilgning som gjestgiver. Gast bor da på Sandferhus. Han var sersjant ved Trondhjems regiment til 26. juli 1686, "*da hand blef trolovet*". Ivar Værnesbranden har nok rett når han sier at Mickel Gast uten tvil ikke var nordmann. Antakelig var han innvandrert fra generalens hjemland: Tyskland.

Leiren til general Armfeldt på Sandferhus i 1718

Da general Armfeldt og hans karolinere lå på Sandferhus høsten 1718 var det Simon Svane Gast, sønnen til Mickel, som var herre til Fergehuset, som stedet ble benevnt på den tiden. Og før dette skjebneåret, var det andre som hadde kommet i samme fotspor fra Jämtland, nemlig

pilegrimer. Fra Inndalen og Verdal hadde de fulgt i Olav den Helliges fotspor. Tusenvis har nok stelt sine føtter ved ferjestedet. Det hvilte en egen stemning over den plassen, hvor i sin tid salige Simon Svane Gast residerte. Her satt han som en høvding og leder for en stab av fergemenn med plikt til natt som dag å sørge for trafikken over elva. Mulig var han en svært myndig person. *"Fra sin opphøyede plass"*, forteller Værnesbranden, førte han ganske sikkert nøye oppsyn med at alt foregikk i overensstemmelse med kong Kristian den 5. norske lov. Ivar Værnesbranden forteller at han så sent som en høstdag i 1940 oppdaget restene etter leirbål fra karolinerne. Tyskernes herjinger hadde nemlig avslørt restene etter en annen hær som trodde de var uovervinnelige 222 år tidligere.

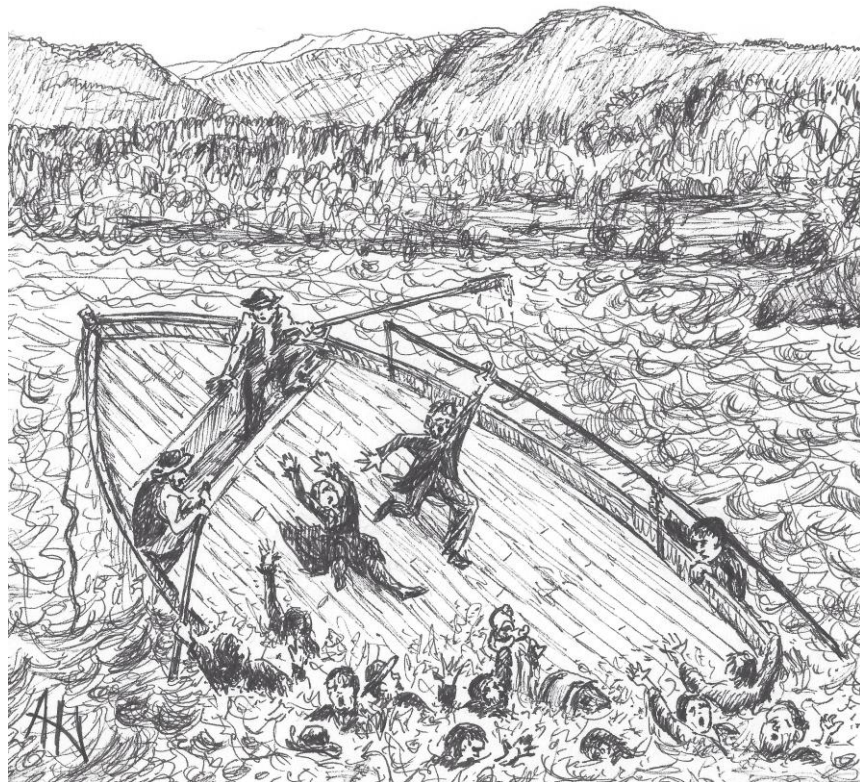
Ved matrikuleringen i 1723 hadde gården *"skog til gjærder og brænde - ringe bumark - sæter på Øyvollen - på Leksdals almenning sammen med Øyan - leilighed til fiske, er lett-dreven og kornvis. Gir 4 lass høy og kan fødes 2 kyr, 1 ungnaut og 2 sauer. Lider av elvebrud"*.

Senere kom Karl Johnsen Stene til Sandferhus som gjestgiver og driver av skyss-stasjonen. Med ham begynte en "ny tid". Trolig overtok han hele Sandferhus i 1730, og bygslet til seg et større område ut av Værnes Hovedgård. Likevel tyder utdrag fra tingsprotokollen på at Stene hadde drevet Sandferhus også før 1730. Han arvet nemlig vertskapsrollen for *tingmøtene* for Stjørdal. Hør bare: *"Efterat Thingholdet i nogle år havde været ham frtaget, får han det igjen i 1732 mod at forplikte sig til så lenge Thinget varer ikke at skjenke øl, vin eller Brændevin til nogen til druckenskap og Tumult, men kun til nødtørft samt vedtage en Bod på 5 rdlr for hver drucken person som han ikke ved ankomsten til Thingstedet har anmeldt som beskienket. Men når Thinget er til ende med sager, skatter og Forretninger da at måtte selge til enhver såmeget de behager"*.

I den tiden Karl Stene drev Sandferhus, og tinget ble holdt der, gikk det ikke alltid helt fredelig for seg, for å si det mildt. Det fortelles om ville slagsmål under tingmøtene, for ikke å si etterpå. Flere av rettssakene var mellom magister Jens Nilssøn Parelus og løytnant Knut Sejersted, svigersønn til fru Ellen Svane Gast, sistnevnte enkefrue etter to tidligere eiere av Sandferhus. Disse prosessene og slagsmålene var ofte etterspill etter tingmøtene. Allmuen og berørte parter hadde kanskje ofte et annet syn på saken og dommen enn "de lærde tingmennene". Det gikk trolig så hardt for seg at det resulterte i nye tingmøter. Spiraleffekten synes å ha vært stor en stund. Både brennevin og kniv satt løst på den tiden, en ikke alltid heldig kombinasjon som vi vet. Om bestyreren var pådriver eller mekler, skal være usagt, men Karl Stene ble visstnok trøtt av "det ville livet", og en dag i 1743 hengte han seg. Etter hans død forsøkte enken, Gudborg Johnsdatter Stene (Hommelvik), å drive Sandferhus. Men det synes som om "festingen og slagsmålene" fortsatte. Hun mistet sin bevilling. Denne ble gitt til William Wessel den 11. september 1745 av stiftbefalingsmann Christian de Stockfleth under påskudd av at *"...Gudborg Johnsdatter Stene viser så slet opførsel, at de reisende må ty andet steds hen"*. I 1746 ble tinget flyttet fra Sandferhus til Moksnes.

En skal være forsiktig med å kåre "den største katastrofen" i vårt nærmiljø. For enhver involvert i en ulykke, eller som etterlatt, vil nettopp relatert hendelse være "den største katastrofen". Ser en det hele i målestokk av antall døde, vil fergetragedien på Sandferhus bli rangert høyt. Kanskje er det nettopp nevnte ulykke som i fredstid har krevd flest menneskeliv i Stjørdal. Året er 1753, datoen den 9. september. Et stort barnedåpfølge hadde vært i Værnes kirke. Veien hjem var gjennom den vakre bjørkealleen fra Værnes kirke, forbi Værnes Hovedgård og ned til ferjeleie ved Sandferhus, for deretter med båt (ferje) over Stjørdalselva og så hjem til gards. Men slik gikk det ikke. Båten gikk rundt, og alle 17 om bord druknet. Se *Stjørdalens krønike*, bind 2, side 94. Ivar Værnesbranden forteller at han hadde hørt at ved den tid ulykken inntraff, var Lånke kirke ikke i brukbar stand, så allmuen i Lånke av den

grunn var henvist til å søke til Værnes kirke. Denne tradisjonen er uten tvil en løs påstand, mener Værnesbranden, for det går fram av ministerialboken, at det hadde vært gudstjeneste i Lånke kirke 7. januar - 18. februar - 25. mars - 30. mars - 19. mai - 11. juni - 8. juli - 5. august - 2. september og 29. september (Mikkelsmesse) osv. Av den grunn er det intet som tyder på at Lånke kirke i 1753 ikke var i brukbar stand. Årsaken var nok heller besparelse ved kun å benytte en av kirkene som den gangen alle var i privat eie. Den dyktige Jan Hoås har skrevet om denne tragedien både i en av Lånkebøkene, samt i Årbok nr. 23 (2013) fra Historielagene i Stjørdalsbygdene. Det skal tilføyes at vi også kjenner til flere andre drukninger i Stjørdalselva i forbindelse med ferjestedet.

Ferjekatastrofen i 1753

Alt slags folk kom til *Sandferhus*. De hadde på et vis ikke noe valg. Alle måtte innom, så sant de ikke kom sjøveien. Få reisende dro forbi uten å stoppe. Ivar Værnesbranden sier det slik: "*Det er få steder i Trøndelag, hvor så mange ulike reisende har møtt hverandre*". Sommeren 1773 ankom kommanderende general i Norge og visekonge uten myndighet, prins Carl av Hessen og hans gemalinne prinsesse Louise med stort følge til Sandferhus på tur til Innherred.

Carl von Hessen

Prinsesse Louise

I 1804 var Sandferhus eid av Gullik Pedersen Ertsgård fra Stjørdal. Han solgte gården til magasinforvalter Søren Nicolai Krog Meyer. Ertsgård utstedte skjøte til Meyer for 3 999 rdlr. den 4. januar 1804. Meyer solgte en del av Sandferhus ved frivillig auksjon den 8. mai 1807 for 2 500 dlr til John Johnsen Furan (født 1768). J. J. Furan bygslet først til seg Kvithammer i september 1788, og i 1800 fikk han skjøte på Ytre Berg i Lånke. Året 1807 regnes derfor som "fødeår" for Nedre Sandferhus. John Johnsen Furan satte opp nye bygg der Meyer en tid hadde en flott hage, som han selv hadde anlagt. Han bygde opp gården ved siden av veien som gikk ned til ferjestedet. Disse husene ble av Nils Nilsen Sandfærhus flyttet i 1874-76. Den 6. mars 1812 solgte Meyer så Øvre Sandferhus til kirkesanger Wang fra Hegra og gårdbruker Peder Håve, Stjørdal, som en tid drev gården som underbruk. Ikke lenge etter flyttet Meyer og hans hustru Marta Susanna, født Hjelm, til Stjørdal. Den 16. februar 1815 kjøpte Nils Pedersen Hembre gården av Wang og Håve. Han var bestefar til Ivar Værnesbranden, født på Øvre Hembre i Hegra i 1787, og døde som kårkall på Øvre Sandferhus høsten 1858. Under vanskelige forhold fikk han senere en stri tørn med å flytte gården sin fra den farlige plassen nære elvemelen og atskillig langt vestover.

Peder, sønn til John Johnsen Furan overtar gården i februar 1817. Han gifter seg i juni samme år med Sigrid Pedersdatter Hembre. Hun var søster til Peder Hembre, handelsmann og eier av Hembregården på nedre Bakklandet i Trondheim. Sigrid og Peder Johnsen Sandferhus flytter i 1824 til Verdal. Sandferhus ble da solgt til Peder Olsen Lillemo, onkel til Mali, som ble ei kjent misjonskvinne i dalføret, hvor hun i sitt hjem på Lillemo hadde en stor møtesal, Monasalen, der det ble avholdt en rekke kristelige møter. Vår Peder, som kjøpte Sandferhus, vokste opp i en familie hvor kun de to guttene fikk leve, jentene døde. Og for Peder skulle det på en måte ikke slutte med det. Han gifter seg den 25. april i 1805 med Randi Eriksdatter, og blir boende på Vestre Lillemo frem til de overtar Sandferhus. Og på Lillemo fortsetter døden hyppig å komme på besøk. Kun fire av deres ni barn når voksenalder. Etter et stort jordfall i Lånke høsten 1807, da elva truet melen øst for Fergehuset, så eieren seg nødsaget i 1822 til å flytte til det stedet hvor gårdens husbygninger sto frem til høsten 1940.

"Gaukinga"

Peder dør en gang før 1827, og enka Randi selger Sandferhus den 9. april 1827 til Hans Eysteinsen Fergestedet. Hans bodde da på plassen til sin far, Fergestadbakken, som lå under reina vest av gamle Innherredsvegen. Hans Eysteinsen gifter seg St. Hanskvelden i 1807 med Marit Huus. De fikk to barn. Først Halvor, født 10. januar 1808, som skulle bli neste eier av Sandferhus. Deretter Hans Peter, 12 år senere, født 13. april 1820. Han forble ugift, og gikk under navnet "Peter Færrimainn". Det hevdes at han var en uredd person. Det heter seg at Marit, mor deres, holdt det gående innenfor ulovlig brennevinshandel. HB'en hennes, eller "gaukinga", som de kalte det, var så god forretning at til slutt hadde hun og mannen lagt seg opp penger til å kjøpe den gården de ønsket, nemlig Sandferhus. Men det skulle nok koste mer enn det smakte. Om Hans tok til seg litt for meget av stoffet eller ei, skal være usagt, men han ble visstnok "ein helselaus mann", og året etter at de hadde overtatt Sandferhus, gikk han trøtt av livet, og tok sitt eget liv den 20. august 1828.

Halvor Hansen Sandfærhus får så skjøte av sin mor Marit den 11. juni i 1838, og Halvor tar i bruk familienavnet med æ: Sandfærhus. Han var da gift med Beret Halvorsdatter Kvålsås. Hun var født i 1810, og vokste opp på Kvålsåsen. Enkelte forhold tyder på at Beret nok ikke hadde den enkleste barndommen. Først dør faren i 1813. Hennes mor, Gunhild Larsdatter Skeiet gifter seg på nytt i mai 1817 med Trond Opem. De får to barn sammen. Da Beret er seks år gammel drukner hennes 14-årige bror i Leksa. Tre år senere dør hennes ti år eldre søster, Anne. Hun var ikke konfirmert, noe som tyder på at ikke alt var som det skulle være.

Halvor gifter seg altså med Beret fra Kvålsåsen den 19. oktober i 1832. De skulle kun få ti år sammen. Halvor dør den 14. oktober 1842. Før det hadde de fått tre barn: Først Magnus i 1833, så Halvor, som dør som 2-åring, og den 1. mai 1839 kommer Anne Gurine, hun som senere skulle bli selve prinsessa i Stjørdalen. Sitat fra Stjørdalsboka: "...hadde ord for å være den venaste møya i dalføret". Sommeren 1835 hadde Beret og Halvor på Sandferhus, kong Karl Johan med stort følge, som gjester i de store stuene på gården, før kongen dro over elva og fortsatte reisen til Trondheim.

Karl Johan var en av de første som ble tidelt Jernkorset

Da Beret ble enke, giftet hun seg på nytt den 23. november 1843 med Halvor Pedersen Huus. De fikk ei datter, som dør som 3-åring. Berets nye mann dør så i februar 1852, og Beret sitter igjen på Sandferhus som enke for annen gang. Noen måneder senere kommer så Ola Olsen Stene inn i Berets liv. Han kom fra Byneset. Han var på dette tidspunktet å regne for å være en gammel ungkar på nærmere 55 år, som i mange år hadde lagt seg opp en formue som hestehandler, men var visst litt av en gnier. Uansett gifter Beret seg med Ola den 24. april i 1853, men mye tyder på at hun angret det. Det heter seg at han alt etter et par år dro tilbake til hjembygda si. Formelt ble de skilt i 1859, en ikke helt vanlig hendelse på den tiden. I 1855 kjøper Beret bruk nr.1: Øvre Sandferhus av Peter Josias Nielsen for 500 spdler. Straks før

hadde hun overdratt skjøte på Nedre Sandferhus til sin sønn Magnus for 1 200 rdlr. Han har gården i om lag 14 år, da han selger, og flytter til Bolleplassen på Værnesmoen. Magnus utvandret med sin familie til Amerika i 1881. Sistnevnte tyder på, at han på linje med så mange andre som besatte Værnesplassene, ikke satt så godt i det og ville forsøke lykken på andre siden av dammen. Men hvorfor solgte og forlot han Sandferhus? Hans mor, altså vår nevnte Beret, ”utvandret” også på en måte. Etter å ha formelt skilt seg fra Ola Stene i 1859 selger hun Øvre Sandferhus til Jens Stav fra Leinstrand og reiser nordover i lag med sin halvbror, Lars Trondsen. Jens Stav gjorde om ei stue til dansesal, og tjente seg en del penger på det, blant annet under kroningshøytiden sommeren 1860. Samme året, grunnet inntektssvikt, selger Jens Stav gården tilbake til Beret, eller mest sannsynlig direkte til Ole Rise i og med at Beret forlot Stjørdal i 1859. Berets vakre datter, Anne Gurine, kommer dermed likevel inn som eier av gården da hun og hennes mann Ole Rise overtok igjen etter Jens Stav. Beret kjøper seg en gård i nærheten av Sandtorg på Hinnøy i Nordland. Hun dør den 1. august 1910.

Ola Rise fikk prinsessen fra Sandferhus

Denne Ole Rise fra Oppdal kom til Stjørdal i 1856. Han smøg seg nok bortover til Sandferhus noen mørke vinterkvelder. Han hadde et godt øye til Anne Gurine, datter til Beret og Halvor Sandferhus. Det var nok ikke like lett å være på frierføtter den gangen. Klasseforskjellen gav ikke mye håp for den fattige rallaren. Og konkurransen var steinhard. Anne Gurine var knapt 18 år, og hadde som tidligere nevnt ordet på seg for å være den vakreste jenta i dalføret, rene eventyrprinsessen. Mang en frier med blanke spesidaler på kistebunnen var selvfølgelig frempå. Ja, sågar store godseiere hadde fridd til henne, men skjønnheten valgte fattige Ole. Det falt nok mor Beret tungt for brystet, og en må nok regne med at det foregikk storlytte

krangler i stua på Sandferhus i de dager. Rykte og sladder hadde virkelig fått gode vekstvilkår den vinteren. Likevel ble det altså oppdalsgutten Ole som fikk prinsessen, og den 9. juli 1857 gifter de seg. Det unge brudeparet slår seg først ned på Sandferhus, hvor de får to døtre. Først Hanna Berntine, født 12. mars 1858 og Anne Marie, født 14. februar 1864. Da Jens Stav reiste, flyttet Ole Rise med sin familie til Øvre Sandferhus. En er som nevnt overfor ikke sikker på om han da eide gården, eller drev den på vegne av sin svigermor Beret. Men da gården ble solgt til Johan Anders Haldorsen Loktu fra Frosta den 28. januar i 1868, ser det ut til at Ole er eieren.

Hvorfor solgte Beret? Hvorfor solgte sønnen Magnus? Hvorfor solgte Ole Rise igjen i 1868? Og hvorfor dro Beret nordover? Hva skjedde på Sandferhus - Øvre og Nedre i disse tider? Dette var i proprietærenes storhetstid. Skillet var stort. Investeringer var for noen få en levevei. Kjøp og salg var igjen på moten. Noen vant, andre tapte. Ikke alt kom til overflaten.

Helt til 1850 var Øvre Sandferhus altså en gård. Da ble den delt og vi fikk Øvre-vestre og Øvre-østre Sandferhus. Tidligere, i 1807, var Nedre Sandferhus utskilt. Fra gammel tid lå Fergehuset lenger øst og tomte etter den gamle gården var lett påviselig i terrenget like til sommeren 1940. Fram til denne sommeren var Sandferhus et praktfullt område og skue. Øvre Sandferhus dominerte i terrenget like ved den lille furuskogen som oberst Michelet hadde plantet våren 1892. Brukeren Hans Sandfærhus hadde med mye arbeid og store påkostninger rammet inn sin prektige gård med en flott hage. Gården var virkelig veldrevet og velstelt. Øvre Sandferhus var hovedbølet av den gamle Sandferhus gård som inntil sommeren 1940 besto av tre større og fire mindre bruk. Men hovedgården og et mindre bruk ble utslettet av tyskerne i 1940.

Hovedbygningen var den samme som ble flyttet dit fra det opprinnelige Fergehus i 1822. Den var nesten to hundre år gammel. Uthusbygningene, tipp-topp moderne, ble nybygd i 1928. En mindre stuebygning var fra 1860-åra, likeså stabburet. Hele anlegget var typisk trøndersk med en stor gårds plass og fin innkjørsel til gården. Alt dette forsvant i 1940. Og det ikke herrefolket gjorde kål på under krigen, klarte Luftfartsverket (AVINOR) lekende lett å fjerne i forbindelse med sin ervervelse og oppbygging av Trondheim Lufthavn, Værnes. Sandferhusgårdenes utvikling har vært omvendt proporsjonal med selve flyplassen. Rica og Hellsentret har jukset til seg Hellnavnet, og betegnelsen på området, det ærverdige, klingende og korrekte navnet Sandferhus, ivaretas nå kun av Sandfærhus Parkering som har lånt familienavnet med æ-lyd.

I 1997 var det meget nære på at Sandfærhus Parkering ble historie. Grunneier Arne Nordback hadde bestemt seg for å selge arealet som han drev parkering på til AVINOR, den gang benevnt Luftfartsverket. AVINOR og Sandfærhus Parkering har gjennom tiden drevet i konkurranse med hverandre, til fordel for de reisende, men også en nødvendighet da kapasiteten oppe på flyplassen til tider ville blitt for liten alene. Da det så som verst ut for Sandfærhus Parkering, var det de ansatte som trådte til. Ni av de ansatte fikk muligheten til å starte ny drift på et areal lenger unna, helt nede ved Stjørdalselva. 500 biler ble flyttet over

Minnebautaen står i dag i Prestegårdshagen

natta, og ny drift igangsatt på morgenkvisten. Sandfærhus Parkering er et eksempel på at det nytter, selv om AVINOR med sine enorme ressurser har forsøkt å få monopol både her og der. Med stor innsats klarte Sandfærhus Parkering sakte, men sikkert gjennom de første tiårene av dette århundre, å øke omsetningen. I 2010 hadde firmaet en omsetning på 32,5 mill kroner fordelt på 43 ansatte. Og tre år senere rundt 50 millioner kroner ved hjelp av 51 personer sysselsatt.

*Sandfærhus Parkering ned til høyre
(foto: Øystein Halvorsen)*

I 2007 utvidet Sandfærhus Parkering i form av en servicehall. Firmaet Sandfærhus Bilpleie ble etablert. Parkeringsfirmaet har aksjemajoriteten. Flere reisende har sett klare fordeler ved bilpleie mens bilen likevel står parkert. Sandfærhus Bilpleie, med sine sju ansatte, omsatte for over sju millioner i 2010, og leverte således et bra konsernbidrag til moderselskapet. I 2012 kjøpte Sandfærhus Bilpleie en gammel og veldrevet glassforretning på Stjørdal, Per Øyan Glass AS. De har nå flyttet fra Evjebakken til et bygg ved E14. Daglig leder og tidligere eier Rune Øyan, sønn av Per, ble med over og driver videre under navnet Sandfærhus Bilglass.

Gjennom de siste ti årene har Sandfærhus Parkering gjort enkelte fremstøt hva gjelder ekstern ekspansjon, blant annet overfor Flesland og Sola. Det har ikke vært lett, for å si det forsiktig, og noen sitter vel med følelsen av at kampen mot AVINOR fortsatte på flere arenaer. Pr. 2014 er Sandfærhus Parkering en verdig aktør innen næringslivet i regionen, med et meget velrenommert rykte, så fortjent, så fortjent. Sett fra et historisk synspunkt må en la seg imponere over Sandfærhus Parkering, som foreløpig ikke har falt for fristelsen til å skifte navn til et mer lettvtint, populistiske markedsføringsnavn med "English drive". Men ingen må være overrasket over at Sandfærhus og andre navn med æ, å og ø, forsvinner. Synd, men dessverre ikke utenkelig. Jeg er stolt over navnet Sandfærhus. Det er et av de sterkeste navnene vi har i regionen. Det er mer enn et stedsnavn, mer enn et gårdsnavn og familienavn. Det er et historisk begrep, som føres videre gjennom Sandfærhus Parkering. I forhold til konkurrenten AVINOR, som har et historisk sett intetsigende engelsk popisnavn (sammendrag av Aviation Norway), er det ikke bare 1-0 til Sandfærhus Parkering, men - ja, velg selv. Valget er nemlig ditt i alle henseende.

Svein M. Håve (bistand)

Eierne av Sandfærhus Parkering 2014

F.v: Stig Roar Nyberg, Terje Brustad, Lars Einar Sorte, Ivar Skjei, Dennies Otivar, Eirik Laugen, Gar Aadal, Knut Lisø og Arild Bjerkås